

[Ragnhild Andersen.]

bliver rejst, fordi det kan imødeses, at det snart kan nærme sig sin løsning. Det kan kun glæde mig, at det nærmer sig sin løsning, og hvad angår de vanskeligheder, den højtærede minister påviste, med vejkrydsningsfondens midler, er vel enhver i dette høje ting — og må være — interesseret i, at der, hvis der mangler midler på dette område til fremme af beskæftigelsen, sættes alt ind på at tilvejebringe midlerne. Hovedsagen er vel formentlig — i hvert fald i mine øjne —, at befolkningen får et reelt indtryk af, at der her i rigsdagen på alle mulige måder gøres, hvad muligt er, for at afhjælpe den arbejdsløshed, som både trykker de enkelte hjem og byerne, og det skulle glæde mig, om det gik i orden snart. Det ville gavne både byen og arbejdsløshedsens bekæmpelse.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til vandløbslov.

(Første behandling findes i tidenden sp. 38; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 587).

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Jensen [Lillering]): Der er ingen tvivl om, at denne lov, som har været til forhandling på rigsdagen i længere tid, afventes med levende interesse af alle interesserede ude i landet, ikke mindst af de teknikere, som skal arbejde med loven hver dag. Udvalget har været klar herover og forsøgt at nå et resultat, så der tages hensyn til alle berettigede interesser. Udvalget har modtaget flere deputationer og henvendelser ude fra det praktiske liv, fra folk, der til daglig arbejder med de problemer; der knytter sig til dette lovforslag. Udvalget har bestræbt sig for at finde vej gennem dette virvar af forskellige interesser. Jeg er på det rene med, at ikke alle får det, som de har ønsket, bl. a. kunne jeg nok tænke mig, at fiskeriministeren kunne ønske, at der var taget mere hensyn til de interesser, han repræsenterer. Jeg tror dog at kunne udtale, at man fra udvalgets side har søgt, som jeg sagde før, at imødekomme alle

interesser. Det er imidlertid muligt, at der her er et problem, som man yderligere må tage op, hvis ministeren ønsker en rensning af vore vandløb. Derfor vil jeg personlig udkaste den tanke, om det ikke var formålstjenligt, at der af landbrugsministeriet og fiskeriministeriet blev nedsat et sagkyndigt udvalg, som kunne undersøge dette problem og derpå fremkomme med forslag til ministeriet om, hvad der bør gøres for at rense vore vandløb. Jeg tror nok, det vil blive dyrt, men det må der tages stilling til, når forslaget foreligger.

Således som lovforslaget nu vil fremtræde, må jeg sige, at det er lykkedes at nå frem til en lov, der vel ikke opfylder alle de krav, som kan stilles til en vandløbslov, mensom dog byder et så stort fremskridt, at alle, der arbejder med disse spørgsmål, må føle det som en lettelse at arbejde efter den nye lov i modsætning til den nugældende lov.

Der vil selvfølgelig melde sig nye problemer i fremtiden, og kan de ikke løses efter denne lov, må man tage dem op til revision på grundlag af de indhøstede erfaringer.

Jeg skal undlade at gennemgå de forskellige ændringsforslag, som er stillet, da der i betænkningen er optrykt bemærkninger til de vigtigste ændringsforslag, idet man må anse det for værende af betydning, at man let kan finde frem til, hvad der har været udvalgets begrundelse for ændringsforslagene. Idet jeg henviser til den omtrykte betænkning, anbefaler jeg på udvalgets vegne at stemme for de stillede ændringsforslag.

Ølgaard: Til lovforslaget om vandløbslov vil jeg gerne gøre nogle ganske få mere almindelige betragtninger gældende.

I ændringsforslag nr. 1 er der tale om landbrugets ret til at afvande jorden. Der vil jeg sige, at dette er første gang i dansk vandløbslovgivning, at denne landbrugets ret til at afvande til almindelig landbrugsmæssig dyrkning af jorden er blevet ubetinget fastslået. Når jeg siger ubetinget, og dette udtryk også står i betænkningen, er det klart, at det naturligvis forudsætter, at alle velerhvervede rettigheder fortsat respekteres. Men derudover er det gjort ganske klart her, at landbruget, og hvem der i det hele taget dyrker jord, har ret til, uden at der kan gøres indsigelse gældende fra anden side, at foretage normal dræning og afvandning af jord.

Ved ændringsforslag nr. 2 til § 3 er spørgsmålet om dambrug taget ud af paragraffen og flyttet over til § 49. Det har vi gjort bl. a.